

איריס בת ה־17 עם גבר בן 45 בבית מבודד, בלי חשמל, בראש־פינה, וכתבה ספר על חייה. היא חשבה שעכשיו הכל ישתנה

לא משכו אותי. גם היום, כשאני רואה את בני גילי על האופנועים בשכונה, אני לא מרגישה אליהם שייכות, אני אגיד להם יפה שלום וזהו. אין לי עניין בהם. אין לי על מה לדבר איתם. כל מה שיש להם בראש זה אופנועים וגלי־שנים.

תמיד הייתי ילדה שונה, היא מספרת על לדותה. זה לא שהחלטתי להיות שונה, זה פשוט יצא ככה. לא התעניינתי במישחקים של הילדים האחרים. יותר עניין אותי לצייר, לכתוב ולקרוא ולקרוא ולקרוא. קראתי המון. המורים אהבו אותי, הילדים לא ידעו איך לאכול אותי. כשהייתה בת 15, החליטה להפסיק ללמוד. באותה תקופה אבא חלה. התאמישפחתי התפרק. הפסקנו להיות מישפחה מאושרת וחמה, כמו שהיינו עד אז. המון עצב שרר בבית, היתה אווירה של דאגה וייאוש.

להשתולל עם הרמיון ולהמציא את התיאורים הללו, אבל ברגשות שלה, היא זו אני. כעצם, ניסיתי לטשטש ולהסוות, כדי שלא ידעו שזו אני. פחדתי שידעו.

הוא מאוד יכעס עליי

הסתעה נוספת בפגישה עם איריס היא הביישנות שהיא מפיגנה. היא מופנמת וסגורה. ממי שכתבה ספר אישי בגיל כה צעיר, מצפים ליתר פתיחות. כשמרברים על מין, היא מסמיקה ומסרבת להגיב. כך גם כשהיא נשאלת על סמים. ד"ר, זה דבר יותר מדי אישי, היא מתחמקת. והפתיחות שבספר? טוב, בספר אני

צילון צמירי. העולם הזה

את

שונאת להתרחק?

סופרת עמרמי
הוא בן 45! אל תעשו מזה עניין מיוחד!
טקט במיקצועו, עובד כנגר. הוא רוצה לעבוד עם הדיירים. ליצור רב ריש, מסבירה איריס. היא קוראת לו "הוא", או "החבר" לא מסכימה לנקוב בשמו. הוא לז אוהב שכל מה שיש לומר עליו, זו שהוא חבר של בחורה צעירה. הוא מאוד יכעס עליי אם אדבר עליו יותר מדי.

המיסגרת המישפחיתית התערערה, התפרקה, כל הביטחון העצמי שהיה לי התמוטט. דברים שהיו ברורים קיבלו סימני־שאלה. החלטתי לעזוב את בית־הספר. רציתי לשכוח מהכל, לברוח מהמחוייב כויות ומהלחץ. חשבתי לשבת בבית ולהירגע. אמא, כמוכן, לא קיבלה את זה. היא ניסתה לשכנע ולהסביר, אבל אני לא קיבלתי את הדברים שלה. ההחלטה שלי היתה נחושה. נכון, זה לא היה פייר מצדדי שבתקופה כליכך קשה לה לחצתי עליה גם אני. אבל מה לעשות, אלה החיים שלי בסופו של דבר, וגם אני סבלתי מהמוות של אבא.

צילון צמירי. העולם הזה

אחי, מולידי ויקירי, מקור כל אהבת־סוכים, הגבר של חיי, נשיתי ויישתי, אבא שלי ואני נפגשים כל יום. כמעט. כל מה שהפסדנו בעשר השנים האחרונות, אנחנו משלימים ביחד עכשיו. יושבים, מרברים שעות. טוחנים, אוהבים, מתוכחים. בנות, רוצו מייד אל אבא שלכן. כי אבא זה הדבר, בהא הדיעה!

קטע זה הוא קטע־הסיום של הספר מכה בראש. ספר המספר על חייה של נערה צעירה. את הספר כתבה איריס עמרמי בת ה־17. למרות שהספר כמעט אוטוביוגרפי, המציאות אצל איריס שונה מהקטע הנ"ל. איריס התחילה לכתוב את הספר כשאביה היה חולה מאוד. הוא שכב על ערש־דוויו. רק אחרי שנפטר, כתבה את קטע־הסיום לספר.

זה היה החלום שלי. מין דבר לא אפשרי, דבר שלא יכול להיות יותר. כי אבא איננו... לגויה, שהיא גיבורת הספר, אין אבא במשך כל הספר. היא רחוקה ממנו, לא מבינה אותו, רק בסוף, בקטע האחרון היא מתקרבת לאבא שלה.

אצלי זה הפוך. עד שאבא חלה, היו לי איתו יחסים מצויינים. היינו קרובים מאוד, בילינו שעות יחד. עכשיו הוא איננו.

ההפתעה הראשונה בפגישה עם איריס היא הצורה החיצונית שלה. אני נורא רזה וגבוהה, היא כותבת בספר שלה, וממשיכה לספר שהיא לבנה, שהיא שונאת להתרחק, וכשהיא זורקת את התחנות שלה למעלה, הם נדבקים לתקרה, בגלל הליכלוך.

כשהיא יושבת משולבת־רגליים בסלון ביתה המפואר שבצהלה, היא נראית שונה. היא לא גבוהה ולא לבנה, היא יפה והיא גם מדיפה ריח טוב. כן, אני רגילה לזה. מאז שפורסם הספר, אנשים מביטים בי בעיניים סקרניות. היא צוחקת. יש כאלה שניגשים בהיסוס ואומרים: את לא כליכך גבוהה? או: את באמת שונאת להתרחק?